

Detta år föddes i Tåby församling 29 barn, avvilka 21 var pojkar och 8 flickbarn

Endast en vigsel förekom, men 14 dödsfall.

Av dessa döda var 7 minderåriga och äldst av de döda var Margareta Sakling, 90 år gammal.

Den fredliga tiden för **indelningsverkets folk** började lida mot sitt slut. Det härskande hattpartiet i Sverige, som ville höja sitt anseende genom ett till synes riskfritt krig, inträdde detta år in i en koalation av stater mot konung Fredrich av Preussen.

Detta kom under de närmaste åren ge anledning till att både ryttarna och båtsmännen kom att vara borta från hembygden.

Detta år skedde åter **prostvisitation** i Tåby den 3 oktober, då prosten Zetterling i Kuddby noga kontrollerade kyrkoböckerna, kyrkoräkningarna och allmogens kunskaper i kristendomskunskap.

I det sistnämnda syntes det fela och då synnerligen en dräng i Tåby, som så brast i sin kunskap, att adjunkten Berg ålades att allvarligen undervisa honom.

Vid **sockenstämman** den 19 februari skedde rannsaking över ett halvårs gammalt oäkta barn, som dött.

Barnet hade varit inlämnat till uppfostran hos en torparehustru på Ljunga ägor och barnet hade en morgon funnits dött.

Men rannsakingen visade, att inga blånader eller skador kunde synas på barnets kropp och att barnet sedan födseln varit sjukt och svagt.

Därför kunde inte torparehustrun misstänkas för något brott i samband med barnets död.

Höstens **sockenstämma** innehöll inga särskilda ärenden än de vanliga, men påmintes att ryttare, båtsmän och torpare skulle betala 8 öre kopparmynt vardera till organisten.

Detta hade tydligen fungerat dåligt, för sockenstämmans protokoll från 1748 upplästes för församlingen

Från **häradsrättens** protokoll kan följand observeras:

Lantjägmästaren Wahlberg hade åtalat några hemmansägare i Tåby för bristande återplantering av ekar efter gjord fällning.

Kyrkoherden Follén hade avverkat trenne ekar, men endast återplanterat två istället i stället för det tredubbla antalet.

Kyrkoherden skyllde på sin avlidne måg Gustaf Neander, som tidigare hade brukat Prästgårdens ägor, men ålades att snarast plantera och inhängna ytterligare fyra ekplantor.

Rådman Löfgrens änka Helena Löfgren på Almstad, åberopade, att stämning kommit henne tillhanda för sent och därför undandrog sig svaromål.

Hon ålades nu, mot 10 daler silvermynts vite, att inställa sig vid nästa ting.

Rusthållare Fribergs änka i Fristad Ingeborg Wåhlén, som åtalades för att de planterade ekarna efter föregående huppning icke uppkommit tillräckligt, friades efter intygande av nämndemannen Per Svensson, som intygade att hon gjort vad som kunde anses skäligt med hänsyn till väderleken.

Åver åtalet mot bönderna Sune Jacobsson i Brunneby och Eric Ericsson i Rådmansgården nedlades med samma ursäkt.

Tydligen hade betingelserna för ekplantornas tillväxt varit dåligt de föregående åren.

Vid nästa **häradarting** förklarade fru Löfgren, med stöd av flera vittnen, att hon fullföljt sina skyldigheter, men att tre av de planterade ekplantorna blivit bortstulna.

Med anledning härav friade häradsrätten henne från vidare ansvar.

Ryttaren Carl Almgren hade instämt sin rusthållare, änkan fru Eva Spalding på Alm, för att han ej fått det hö, som han enligt kontrakt var utlovat, under trenne års tid.

Trots försvarandet, att Eca Saplding ej kände till kontraktet, blev hon ålagd, att snarast leverera höet samt med 2 daler silvermynt betala Almgrens rättegångskostnader.

Livdrabanten Lars von Roland, som ägde Stensvad, åtalade sin halvnadsbrukare Nils Larsson, att ej underhållit gärdesgårdarna och att Larssons svin kommit in på von Rolands bruknignsdal.

Men när målet uppropades anmäldes, att parterna blivit enade och att målet alltså avskrevs.

Flera mål var uppe angående den dåliga årsväxten och nämnden intygade förhållandena, så att frälsebönderna ebenuellt skulle få nedsatta arrendekostnader.